

<http://www.carelinks.net>

<http://www.carelinks.net/languages/sinhalese/sinhalaindex.htm>

4 : 4 මරණය වනාහි සිහිවිසඟූ බවය.

මෙතෙක් අප ආත්මය හා ජීවිතය ගැන ඉගෙනගත් දේ අනුව, මරණය සිදුවූ විට මනුෂ්‍යයෝ සමපූර්ණ සිහිනැත්තෙකුවේ. දෙවියන් වහන්සේගේ ඔහු විසින් මතක තබාගන්නවා ඇත. (MAL 3 : 16 Rov : 20 : 12, Heb 6.10) මරණය අවස්ථාවේ අපට සිහිතිබියයි ඇගවීමට කිසිදු සටහනක් බැසිබලයේ සඳහන් නොවේ. මේ පිළිබඳ ඇති පහත සඳහන් ප්‍රකාශ නිසා ඒ සඳහා තර්ක කිරීම දුෂ්කරය.

මිනිසාගේ හුස්ම යයි එයාගේ මහ පොලොවට ඔහු ආපසු පැමිණේ. ඒ සමගම ඔහුගේ සිතුවිලි විනාශවේ. PS (146 : 4)

මරණයට පත් වූ තැනැත්තා කිසිවක් නොදනී. ඔවුන්ගේ ආදරය ඔවුන්ගේ වෛරය හා ඔවුන් තුල ඇති ඊර්ෂ්‍යාව සියල්ල විනාශ ව අවසානය. (ECC 9 : 5, 6) සොහොනේ ප්‍රඥාව නැත. (ECC 9 : 10) සිහිමට නොහැකි හෙයින් සිහියක් ද නැත.

මරණයේදී ඔහු නොසිටියා මෙතෙක් පොබ් කියන්නේය. (Job 10 : 18) ඔහු ඉපදීමට පෙර ලෙස පැවැත්මක් රහිත බව මිනිසා ද සතුන් මැරෙන්නාක් මෙන් මැරේ. මිනිසා සිහි බුඬියෙන් මරණයට ගොදුරු නොවුවහොත්, මරණයට පත් නොවේ. කොතැන හෝ සිටියහොත් එසේ වුවද ඒ සම්බන්ධව ශුඬ ග්‍රහණ හා විද්‍යාව ඒ ගැන මුනිවත රකී. (EC 3 : 18)

අප දැලි බව දෙවියන්ට මතකය. මිනිසාගේ දින ගණන ද ----- මෙනි. කෙණ්දුයේ මලක් මෙනි. ඔහු ද එසේ ජීවත් වේ. එය නොමැතිවූ විට එම ස්ථානය ද ඒ බව දන යුතුය. (PS 103 : 14 - 16)

මරණය ඇත්ත වශයෙන්ම සිහිවිසඟූ බවයි. නිවැරදි වූවන්ට ද එය දේව දාසියන්ට ප්‍රදර්ශනය කර ඇත්තේ ඔහුගේ ජීවිත කාලය දිසී කරනු පිණිසය. මරණයෙන් පසු දෙවියන්ට ප්‍රශංසා කිරීමට හා ඔහුගේ කීර්තිය පැතිරවීමට කිසිවෙකුට නොහැකිය. මහද මරණය යනු සිහි විඥානවය නිසාය. ----- සහ ඩේවිඩ් [ISA 38 17 - 19) David (P 56 : 4, 5) 30 - 9) 39 : 13 : 115 - 17] මේ පිළිබඳ හොඳ උදාහරණය මරණය දුෂ්ඨයන්ට මෙන් ම සත්පුරුෂයන්ට ද නින්ද හා විවේකයක් දැන් ප්‍රමාණවත් සාක්ෂි ඉදිරිපත්ව ඇත. සත්පුරුෂයන් මියයනවාත් සමගම දෙවිලොව ගොස් ප්‍රීති ප්‍රමෝද්‍ය හා ත්‍යාග ලබන බවය යන්න සරතුව කියතොත් බැසිබලයේ කිසි තැනක සඳහන් නොවේ. මරණ පිළිබඳ හා මිනිසාගේ සැබෑ ස්වභාවය විශාල සාමයක් ගෙන සියල්ලටම පසු මිනිසෙකුගේ ජීවිතයේ තුවාල හා වේදනා පූර්ණ අමතක කරන තැන සොහොනයි. දෙවියන්ගේ අවශ්‍යකම් නොදන්නාවූන්ට මෙම අවස්ථාව සදාකාලිකවේ. වැඩිහිටියෝ මේ තත්වය කිසි කලක නොහඳුනයි. මේ කණගාටුදායක පරිපූර්ණ

නොවූ ජීවිතය ස්වභාවය ජීවිත උඬාන නොකරනු ඇත. ස්වභාවික මිනිස් සිතේ බිය සැක හා තර්ජනයන් නොදනී.

බයිබල අධ්‍යනයේ සත්‍ය සොයාගැනීමට ක්‍රමයක් ඇත. කණගාටුව නම් මිනිසාගේ විශ්වාසයේ ද වරදක් ඇත්තේ බයිබලයට අවධානය නොයෙදෙන නිසාය. මරණයේ අවසාන අවස්ථාව මෘදු කරන මිනිසාගේ උත්සාහය. ඔහුට අමරණී ආත්මයක් ගැන විශ්වාස කිරීමට සලසයි. එය වරක් පිළිගත්විට මිනිසා තුළ එවැනි අමරණීයත්වයක් ඇතැයි පිළිගැනීමට සිදුවේ. එය මරණින් පසු කිසිතැනකට යනු ඇතැයි ද පිළිගැනු ලැබේ. මෙය මරණින් පසු පින්වන්නයින් හා පවිකාරයන් යන ස්ථානවල වෙනසක් ඇතැයි ද සිතේ. පින්වන්නයින් හා පවිකාරයන් යන ස්ථානවල වෙනසක් ඇතැයි ද සිතේ. පින්වතුන් යන ස්ථානය දෙවිලොව යයි ද, පවිකාරයන් යන ස්ථානය අපාය යයි ද තීරණය කර ඇත. අමරණීය ආත්මයක් බයිබලයේ නොවිය හැක්කක් ලෙස දක්වයි. හේතු දැක්වීමේදී පින්, හේතු ගැන අපි විශ්ලේෂණය කර බලමු.

මරණයේදී අපේ ජීවිත වෙනුවෙන් දෙනු ලබන ත්‍යාග අමරණීය ආත්මය ලෙස දෙනු ලබන්නේ අන්‍ය ස්ථානයකට ආත්මය නියම කර ඇත යනුවෙනි. නිවැරදි හා වැරදීමෙන් කිරීම මරණයේදී